

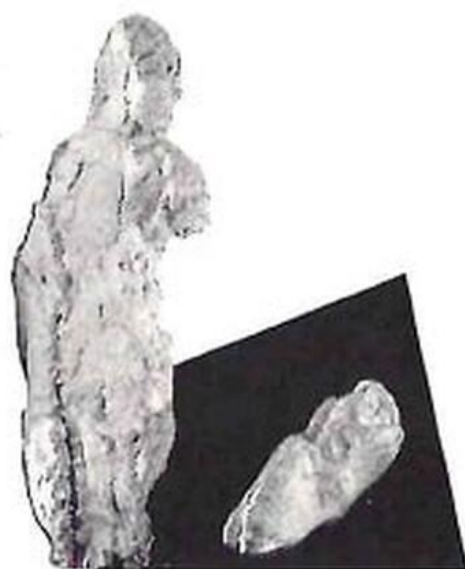
ЗМІСТ

МАМА МАРІЯ	7
МАМА ВЕРОНЦЯ	23
МАМА МИХАЙЛИНА	37
МАМА СИДОНІЯ	61
МАМА МАМАЯ	277
ПІЄТА	284

МАМА МАРІЯ

Україна

Тепер уже завжди

Повір Богові, що ти зможеш
 Авва Доротей

1

Замість ранкової молитви складаю долоні човником і зводжу погляд до неба.

Коли воно, як сьогодні, геть чисто безхмарне, очі просвердлюють синяву аж до самої небесної кори. Або я знаю, чи бездонний простір має кору чи стелю? Тішу себе думкою, що мій погляд таки уперся у пуп всесвіту, після якого немає більше нічого.

Якби я мала крила і бодай крихітку відваги підвестися на таку висоту, де немає хмар і з якої відкривається ще більша висота, я би вийшла у відкритий космос і була б там доти, доки не згоріли б мої руки-крила, чи доки не знайшла би бодай одну відповідь на свої найнебезпечніші запитання.

Але, якщо подумати розумно, то все, про що я щоразу мовчки розповідаю Тобі, — це навіть не моя хвороблива фантазія чи безсонні марення.

Це намагання втішити себе таким простим способом, поки земля не втекла з-під ніг, а я не збожеволіла від безсилля і відчаю втрати.

На перших порах рідні і близькі втішали мене, як могли і як уміли, а тепер, хоч і не осудливо, але й не особливо схвально кажуть, що це патологія — так довго і так чорно побиватися, знаючи, що вже нічого змінити неможливо. Вони печуться про моє здоров'я.

Я їх розумію тільки перших тридцять секунд: далі моя свідомість перемикається на автономний режим, у якому немає жодних подразників. І піклувальних також: моє здоров'я не залежить від словесних пасажів тих, хто мене любить і хвилюється за мене.

Тепер же, коли рідні застають мене із задертою до неба головою — хоча б не заважають словами. Навшпиньки розвертаються, думаючи, що я не чую їхньої присутності. Хай так. Навіть загойні слова ранять не легше шпаги. Особливо, якщо ти не хочеш їх ані чути, ні розуміти, ні приймати. Не знаю, доки так триватиме. Я не готова стати іншою.

Мої — на цей раз сухі — очі чіпко, аж до різкого болю вгризаються в бездонну голубінь без єдиної хмарки, без сліду реактивного літака чи розмаху пташиних крил — і застигають, поки з них не викотиться перша сльоза.

Ця повторювана з дня у день картина — не печальна і неврочиста. Щоденна — якщо її дотримуватися, як умивання чи вранішньої молитви. Автоматична.

В небо можна дивитися хоч коли. Пошук красивого чи незвичного, заспокійливого чи відволікаючого для кожної людини не припиняється ніколи, хоч не кожен зізнається собі у цьому. Але зовсім інше, якщо ти в небі когось шукаєш. Навіть не так. Не когось осяжного, а шукаєш лиш малого знаку чи бодай натяку, який potwierдив би, що твої пошуки не є марними.

Отак подеколи годинами вдивляюся в мінливу безодню. Якщо я шукаю хоч якусь Твою присутність, мені не важить, де я є: в лісі, між людей, на безлюдді. Коли на мене «находить» — світ довкола перестає існувати, і, щоб не зомліти, зводжу голову до неба. Тоді мене краще не чіпати і не займати розмовами — небезпечно.

Скільки вже часу... не серцем — залишками розуму розумію: ця синява колись поглине і мене. І, може, колись потім, ще не скоро, але потім, хтось так само блудитиме очима такою ж бездонною голубінню і шукатиме потайні знаки від мене, як я шукаю в небі Твоїх слідів, Сину... ні, не слідів. В нашому матеріальному довкіллі їх не існує. Шукаю хіба пучок, згусток, викид концентрованої енергії, яку Ти намагаєшся передати мені звідти — з того свого світу, куди ніхто не має доступу. І навіть мама.

Але в кожній мамі з дитиною такий нерозривний зв'язок від народження, що вона зчитає не те що слід своєї дитини, а натяк мікронного розміру. Жодна людина у світі не пояснить, як це відбувається, та кожна мати зрозуміє, коли... навіть —

якщо її протне кульова блискавка інфаркту. Все одно — на останньому видиху Мама зрозуміє: це Він.

Я знаю, що ми колись знову зустрінемося, Сину. Тепер це моя найбільша віра. Може, більша за всі інші віри і за всіх богів. Хоч це й скидається на богохульство.

Та поки що я живу з розірваними альвеолами легень, капіляри яких розлітаються на друзки, коли вже стільки часу намагаюся вдихнути і видихнути свій біль... і через те іноді кривавить моє горло, і всі мої слъозогінні залози давно перетворилися на решето, бо досі не тримають сліз, навіть коли я силуюся умовити сама себе, що це егоїзм — так добивати себе тугою, начисто забувши про тих, кому я ще дорога і хто про мене думає і дбає, і тужить зі мною, але так, щоб я цього не бачила.

Я ж не знаю, чи в них так само, як у мене, розірвані альвеоли і продірявлене серце від болю за мене. Хоча... здогадуюся, звичайно.

Опісля, коли здоровий глузд і вміння тверезо мислити нарешті повертаються до мене, я на якийсь час кам'янію. Тоді здається, що моє серце ненадовго також муміфікується.

Люди думають, що я живу, сміюся, гніваюся, роблю якусь роботу, надихаю інших. Я ніколи не перечу.

Бо насправді мене тоді немає. Я статуя. З живих волокон і кісток. Але на той час вони втрачають будь-яку чутливість. Мене можна торкатися. Тиснути руку чи обіймати. Я не відчуваю нічого

живого. Ні в собі. І ні в кому іншому. Та своєю камінністю я не маю наміру лякати будь-кого.

Тоді я тихенько вислизаю з дому і приходжу сюди. Мені треба себе оживити.

Уривком свідомості пам'ятаю, що маю зобов'язання перед іншими, кого не так болить, як мене, або нічого не болить взагалі, але вони сподіваються на мою допомогу і підтримку, не пов'язану з жодною втратою, лиш з якимись менш важливими щоденними справами: емоціями, родинними негараздами, хворобами і т. д. Так воно є: навіть стаючи мумією, я не позбуваюся відповідальності.

Психологи кажуть, що робота і почуття відповідальності рятують від депресії. Можливо.

Але моя депресія точить мене зсередини, як солітер. І я не чую жодних ознак, щоб вона мала намір забратися з мене з моєю чи чиеюсь іншою допомогою.

2

...Сюди я ходила би босою, щоб менше шпорта-тись. І з потужним ліхтариком серед білого дня — розігнати темінь.

Та в мене ще немає такої відваги — у найбільшому місті країни босоніж прасувати асфальт з увімкнутим діогенівським ліхтарем посеред дня. Може, колись згодом посміливішаю...